

1. Цьому філософові пощастило народитися в період розквіту культури, науки та мистецтва. Афіни знаходяться на вершині величі. Сократ також є першим демократичним громадянином у світі. Його голос мав значення. Він захищав стратега, засудженого до страти на несправедливому показовому процесі. На той час суперечка між софістами та філософами не припинялася. Вони Сократ практикував риторику. Посперечавшись із філософом, філософ переміг ворога своєю зброєю. Висновки засновані на сарказмі, грі слів та логічних помилках. Спочатку термін «софіст» використовувався для позначення когось досвідченого чи розумного. Так звали промовистого вчителя. Софістика є логічно помилковим міркуванням, що навмисно видається за істинне. Відмінність філософа від софіста в тому, що софіст намагався дійти до істини, а софіст намагався переконати співрозмовника у своїй правоті. Сократ виступав проти софістів, та його часто звинувачували у цьому, що він сам софіст.

Сократівський метод — це метод усунення гіпотез, коли ініціатива однієї сторони може підпорядкувати собі довіру співрозмовника, який уявляє себе знаючим, доводячи, що він знає. Мені було доручено довести це йому. Нічого, та більше. Не залишайтеся недалекоглядними та підозрюйте його у невігластві. В інших випадках воно мало на меті привести співрозмовника до самосвідомості, виявити та прояснити те, що раніше було в ньому приховано, неясно, дрімало.

2. Платон - основоположник об'єктивного ідеалізму. За Платоном, тільки світ ідей представляє реальність, а конкретне є щось середнє між буттям та небуттям, лише тінь ідей. Платон оголосив світ ідей священним царством, де до народження людини існували безсмертні душі. Буття тотожний і незмінний, але в діалозі софістів і Парменіда П. приходить до висновку, що вищий рівень буття є буття, рух. Світ, тотожність і зміна можна розглядати тільки в їхньому відповідному існуванні та небутті, рівних і нерівних самим собі. І те, що тотожно самому собі, також стає іншим. Отже, буття, мислиме у собі, одинично, вічно, тотожно, незмінно, нерухоме, але мислиме стосовно іншим, воно містить відмінності, змінюється і рухливо. Отже, існування містить протиріччя. Воно єдине, множинне, вічне, тимчасове, незмінне та мінливе. Платонівська теорія пізнання заснована на його вченні про душу. Сутність процесу пізнання, таким чином, полягає у згадці ідей, які вже обмірковували душею. Справжнє знання досягається лише мисленням. Мислення є абсолютно самостійним процесом спогаду, незалежним від чуттєвого сприйняття. Тільки думка дає знання ідей. Чуттєве сприйняття справляє лише думки про речі. У цьому плані процес пізнання визначається Платоном як діалектичний, т. е. мистецтво говорити, мистецтво ставити запитання і відповідати ними, мистецтво пробуджувати пам'ять. Душа незалежна від тіла та безсмертна. Душа складається з трьох частин: інтелектуальної, кішок, створених самим Творцем, емоційної та хтивої, кішок, створених нижчими богами.
3. Неоплатонізм виникає і натомість широкого кола еkleктичних вчень, які прагнуть поєднати несумісні елементи античних філософських систем. Неоплатонізм уражає пізньої Римської імперії, як стоїцизм був характерний для теоретичного світогляду ранньої Римської імперії. Точніше, неоплатонізм виникає не в період Пізньої

Римської імперії, а скоріше в неясний період, коли Рання Римська імперія значною мірою припинила своє існування, якийсь час тому, між Ранньою та Пізньою Римською імперіями, і все ще має місце в період Пізня Римська імперія не Іншими словами, він виникає у вакуумі між імперіями. Ця порожнеча тривала півстоліття. З 235 р., коли останній представник династії Північних був убитий воїнами, по 284 р., коли влада в Римській імперії, відновленої десятьма роками раніше, була намертво захоплена Діоклетіаном, який увів нову форму. Найвищий уряд, заснований на східному тирані. Засновник неоплатонізму. У ці неоднозначні п'ятдесят років, за часів військового імператора, в імперію крім готових вторглися франки, Блеміші вторглися до Єгипту, а Галія та Іспанія та східні провінції впали. Рим, коли імператори Гордіан III та Валеріан були розбиті персами, коли Алеман погрожував Риму, творча діяльність Плотіна основоположника неоплатонізму Гребель народився в римській провінції Єгипет у місті Лікополе. Він навчався у багатьох філософів, які його не задовольняли. Потім він досяг Амонія Саккаса. Гребель був учнем Амонія 11 років, а у віці 40 років у нього виникло бажання ознайомитися зі світоглядом персів і, якщо можливо, зі світоглядом індійців, і він приєднався до армії Гордіана III. Військова кампанія, в якій брав участь Гребель, закінчилася поразкою римлян. Але засновнику неоплатонізму вдалося втекти. Потім він заснував свою власну школу в Римі, мав у учнях як сенаторів, так і самого імператора Галлієна, і очолював школу протягом чверті століття. Гребель, який мав великий вплив на Галлієна, просив про територіальне виділення для реалізації соціально-політичного проекту Платона — створення Платополісу. Імператор погодився, але здійснення цього утопічного плану заблокували радниками імператора.